

Sygn. akt II K 577/14

2 Ds. 2227/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2015 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Kamila Firko

Protokolant Iwona Połczyńska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy **M. O.**

po rozpoznaniu w dniach 27 listopada 2014, 15 stycznia 2015 roku i 21 maja 2015 roku, 23 lipca 2015 roku, 4 sierpnia 2015 roku, 24 września 2015 roku sprawy karnej

R. D.

urodzonego (...) w Ż.

syna J. i H. z domu B.

oskarżonego o to, że:

1. w okresie od grudnia 2011 roku do 1 kwietnia 2014 roku w L., L. i Ż., w województwie (...), uporczywie nękał małoletniego syna M. D., E. D. i T. F. w ten sposób, że wysyłał im wiadomości tekstowe za pośrednictwem portalu f., dzwonił, kontaktował się za pośrednictwem s., groził pozbawieniem życia, znieważał słowami uznanymi za obelżywe, nachodził w miejscach pobytu i fotografował, czym wzbudził u pokrzywdzonych uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotnie naruszył ich prywatność,

tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k.;

2. w okresie od 26 czerwca 2013 roku do 1 kwietnia 2014 roku kontaktował się z małoletnim synem M. D. za pośrednictwem s., wysyłając do niego wiadomości tekstowe sms oraz wiadomości tekstowe za pośrednictwem portalu f., nie stosując się do orzeczonego prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 28 maja 2013 roku wydanym w sprawie I. N. 236/13 zakazu kontaktowania się z małoletnimi dziećmi: M. D. i N. D.,

tj. o czyn z art. 244 k.k.;

I. oskarżonego **R. D.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, przyjmując jednak, że oskarżony dopuścił się tego czynu w okresie od grudnia 2011 roku do lutego 2014 roku oraz, że oskarżony groził nadto pokrzywdzonym uszkodzeniem mienia, tj. występku z art. 190a § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **R. D.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 244 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 86 § 1 k.k. łączy kary orzeczone w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku i wymierza oskarżonemu karę łączną roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w okresie popełnienia czynów wykonanie i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w okresie popełnienia czynów wykonanie orzeczonej w punkcie III wyroku kary łącznej pozbawienia wolności oskarżonemu warunkowo zawieszają na okres próby 3 (trzech) lat;

V. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

VI. na podstawie art. 46 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w okresie popełnienia czynów zasądza od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych E. D. i T. F. nawiązki w kwotach po 3.000 (trzy tysiące) złotych oraz na rzecz pokrzywdzonego M. D. nawiązkę w wysokości 5.000 (pięciu tysięcy) złotych;

VII. na podstawie art. 41a § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w okresie popełnienia czynów orzeka wobec oskarżonego zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonymi M. D., E. D. i T. F. przez okres 5 (pięciu) lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia oraz zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych M. D., E. D. i T. F. na odległość mniejszą niż 100 metrów przez okres 5 (pięciu) lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia;

VIII. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wymierza mu opłatę w wysokości 300 (trzystu) złotych.

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony R. D. pozostawał w związku małżeńskim z oskarżycielką posiłkową E. D. od 22 sierpnia 1998 roku. Z tego związku strony mają dwoje dzieci: M. (lat 16) oraz N. (7 lat). Małżeństwo stron zostało rozwiązane przez rozwód 16 sierpnia 2012 roku. W wyroku rozwodowym orzeczono prawo oskarżonego do kontaktów z dziećmi w co drugi weekend oraz święta.

Oskarżyciele posiłkowi E. D. i T. F. poznali się w sierpniu 2011 roku, od połowy 2012 roku zamieszkali razem i pozostają do chwili obecnej w związku konkubenckim. Wychowują dwoje dzieci E. D. i oskarżonego oraz wspólne dziecko w wieku 2 lat.

Dowody:

- zeznania świadków: E. D., k. k. 11-13, 105-105v., 180-181, 355v.-

356v.,

T. F., k. 117-118, 176-177, 356v.-357,

M. D., k. 147-150, 357-357v.

- wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy, k. 293,

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego, k. 204-205, 355v.,

Od grudnia 2011 roku do lutego 2014 roku oskarżony dzwonił (zdarzało się, że nawet do 10 razy dziennie) do E. D., T. F. oraz syna M. D. (również w godzinach nocnych), wysyłał im wiadomości tekstowe za pośrednictwem portalu F., kontaktował się poprzez S.. W ten sposób kierował do wszystkich pokrzywdzonych wyzwiska, używając słów powszechnie uznawanych za obelżywe, groził im pozbawieniem życia, zniszczeniem samochodu, kierował obraźliwe treści. Oskarżony pisał do pokrzywdzonej oraz syna M., że pokrzywdzona jest chora psychicznie, jest alkoholiczką, narkomanką i prostytutką, że ich syn również jest chory psychicznie i zapewne zażywa narkotyki. Po takich wiadomościach oboje pokrzywdzeni nie mogli spać, syn oskarżonego płakał, był roztrzęsiony i coraz bardziej obawiał się ojca. Z powodu zachowania oskarżonego pokrzywdzona wraz z synem uczęszczała do psychologa. Oskarżony przychodził także do przedszkola córki i tam powodował przykre sytuacje, m.in. wszczynając awantury z

personalem, kiedy córka nie chciała z nim wychodzić z przedszkola. Oskarżony zaprzestał łożyć na utrzymanie dzieci, pokrzywdzona zmuszona była korzystać z pomocy finansowej przyjaciół.

R. D. nachodził pokrzywdzonych w miejscach pobytu oraz w czasie pracy na targowisku, fotografował ich, a nawet przeglądał wyrzucone przez nich z domu odpady. Dzieci obawiały się zachowania oskarżonego, nie chciały się z nim widywać. Oskarżony mówił im, że zabierze je do siebie w asyście Policji, bez względu na to, czy tego chcą czy nie. Zawiadamiał Policję, że pokrzywdzona utrudnia mu kontakty z dziećmi w sytuacji, gdy dzieci płakały i nie chciały iść do ojca. Z tego powodu odbywały się liczne interwencje Policji z zawiadomienia oskarżonego w mieszkaniu pokrzywdzonych. Policjanci za każdym razem sprawdzali mieszkanie, rozmawiali także z dziećmi, które mówiły, że nie chcą jechać z ojcem. Oskarżony zawiadomił MOPS, który sprawdzał warunki bytowe dzieci.

Kiedy E. D. spodziewała się trzeciego dziecka oskarżony kierował do niej oraz T. F. wiadomości sms, że nie „donosi” tej ciąży, nazywał ich nienarodzone dziecko upośledzonym bękartem. Groził synowi, że ich zniszczy, że matka pójdzie do więzienia, że kiedy urodzi się dziecko, matka przestanie go kochać. Z powodu zachowania oskarżonego i związanego z tym stresu E. D. kilka razy w ciąży źle się poczuła i była hospitalizowana.

Konsekwencją działań R. D. były zmiany miejsca zamieszkania pokrzywdzonych, najpierw pokrzywdzeni przeprowadzili się z Ż. do L., następnie do L., a potem z powrotem do Ż.. Pokrzywdzeni zmieniali także bezskutecznie numery telefonów. R. D. przesyłał do pracodawcy oskarżyciela - Komendanta Straży Pożarnej w Ż. wiadomości sms oraz dzwonił, twierdząc, że T. F. jest chory psychicznie, ma problemy z alkoholem, że okradł oskarżonego.

W dniu 22 marca 2013 roku oskarżony przyjechał do syna do szkoły, chcąc spotkać się z nim wbrew jego woli. M. D. zadzwonił wówczas do matki z prośbą, aby po niego przyjechała, ponieważ boi się ojca. E. D., wówczas krótko po porodzie, pojechała z T. F. po syna. Kiedy po wyjściu ze szkoły, pokrzywdzona podchodziła wraz z synem do samochodu, usłyszeli odgłos mocno rozpędzającego się samochodu. Samochód prowadzony przez oskarżonego jechał szybko w kierunku pokrzywdzonej, widząc to M. D. odepchnął matkę na bok. (...) oskarżonego zatrzymało się bezpośrednio przy samochodzie pokrzywdzonych oraz M. D.. Pokrzywdzona zamknęła się wówczas w aucie i zawiadomiła Policję.

Pokrzywdzeni obawiali się oskarżonego, jego gróźb, nieobliczalnego zachowania, działania R. D. istotnie utrudniały im codzienne funkcjonowanie.

Dowody:

- pismo Dyrektora AŚ w Ś. wraz z załącznikami, k. 168-175.

- zeznania świadków: E. D., k. 11-13, 105-105v., 180-181, 355v.-356v.,

T. F., k. 117-118, 176-177, 356v.-357,

M. D., k. 147-150, 357-357v.,

- wydruki z interwencji policyjnych, k. 18, 132-133, 139,

- wydruki wiadomości tekstowych, mailowych, k. 28-34, 39-72, 74-78, 108, 122-123, 137-138, 216-250, 270, 294-305,

- częściowo zeznania świadka H. D., k. 196-196v., 306-307, 357v.-358v.

Postanowieniem z dnia 28 maja 2013 roku wydanym w sprawie III Nsm 236/13 Sąd Rejonowy w Lublinie orzekł wobec R. D. zakaz kontaktowania się z małoletnimi dziećmi M. D. i N. D.. Orzeczenie stało się prawomocne z dniem 26 czerwca 2013 roku.

Dowód:

- postanowienie Sądu Rejonowego w Lublinie, k. 188.

Pomimo orzeczonego zakazu kontaktów oskarżony w okresie od 26 czerwca 2013 roku do 1 kwietnia 2014 roku wielokrotnie kontaktował się z synem M. D. za pośrednictwem s., wysyłając do niego wiadomości sms oraz wiadomości tekstowe przez portal F.. Oskarżony próbował także dodzwonić się do syna, ale ten nie odbierał telefonów.

Dowody:

- zeznania świadków - M. D., k. 147-150, 357-357v.,

E. D., k. 11-13, 105-105v., 180-181, 355v.-356v.,

T. F., k. 117-118, 176-177, 356v.-357,

- częściowo zeznania świadka H. D., k. 196-196v., 306-307, 357v.-358v.,

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego, k. 204-205, 355v.,

Intelekt świadka M. D. mieści się w granicach normy, zaś jego osobowość kształtuje się prawidłowo. Świadek rozumie znaczenie norm społecznych, jest zdolny do prawidłowego postrzegania i odtwarzania spostrzeżeń. Nie ma skłonności do fantazjowania i nie jest osobą podatną na sugestie innych osób. Przejawia silną, głęboko motywowaną potrzebę całkowitej izolacji od ojca. Emocje świadka względem ojca umotywowane są własnymi negatywnymi doświadczeniami – lęk, poczucie zagrożenia, złość, niechęć.

Dowód:

- opinia psychologiczna, k. 167-170.

Oskarżony R. D., urodzony (...), o wykształceniu średnim – z zawodu technik budownictwa, jest po rozwodzie i ma na utrzymaniu 2 dzieci w wieku. Pracuje w N., uzyskując dochód miesięczny w wysokości 4000 zł miesięcznie. Nie był karany.

Dowód:

- dane osobo - poznawcze, k. 204, 355,

- dane o karalności, k. 394.

W trakcie postępowania przygotowawczego oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu występów. Co do czynu z art. 190a § 1 k.k. wyjaśnił, że co prawda wysyłał obraźliwe wiadomości do oskarżycieli posiłkowych, ale była to reakcja na zachowania oskarżycieli, nie groził pokrzywdzonym, a zdjęcia wykonywał jedynie dla celów dowodowych. Odnośnie czynu z art. 244 k.k. oskarżony potwierdził, że kontaktował się z synem poprzez Internet oraz telefonicznie, ponieważ jego zdaniem zakaz kontaktów obejmował tylko kontakty bezpośrednie z dziećmi (k. 204-205).

W postępowaniu sądowym oskarżony nie złożył wyjaśnień.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne

Sąd zważył nadto, co następuje:

Dowody przeprowadzone przez Sąd w toku rozprawy głównej jednoznacznie wskazywały na sprawstwo i winę oskarżonego R. D. odnośnie zarzuconych mu występów z art. 190a § 1 k.k. oraz art. 244 k.k.

Stan faktyczny ustalono przede wszystkim w oparciu o zeznania pokrzywdzonych E. D., T. F. i M. D.. Należy podkreślić, że świadkowie ci zeznawali konsekwentnie i logicznie, a ich obszernie zeznania, składane kilkakrotnie w

toku postępowania przygotowawczego i przed Sądem, wzajemnie się uzupełniają i są bardzo spójne. Zeznania te nie pozostawiają cienia wątpliwości co do przebiegu opisywanych w nich zdarzeń i w ocenie Sądu są w pełni wiarygodne.

Oczywiście przy ocenie zeznań pokrzywdzonych Sąd miał na uwadze silny konflikt pomiędzy oskarżonym a jego byłą żoną E. D. i jej partnerem życiowym T. F. na tle rozpadu małżeństwa oraz kontaktów z dziećmi. Nawet jednak w świetle tegoż konfliktu zeznania obojga oskarżycieli posiłkowych są w pełni wiarygodne, nie są też nacechowane złą wolą wobec oskarżonego. Uzupełniają je oraz dodatkowo uwiarygodniają zeznania pokrzywdzonego M. D. – syna oskarżonego i oskarżycielki posiłkowej. Zeznania te są konsekwentne, obszernie, bardzo przekonujące i charakteryzują je nieczęsto spotykana, w ocenie Sądu, wyraźna dojrzałość i rozwaga, biorąc pod uwagę młody wiek świadka. Pokrzywdzony potwierdził zdarzenia opisywane przez oskarżycieli posiłkowych, opisał też szczegółowo postępowanie ojca, negatywny wpływ na dzieci, ich obawy związane z ojcem i podejmowane przez oskarżonego próby kontaktu z dziećmi. Dodatkowo wiarygodność tych zeznań wzmacnia opinia psychologiczna, zgodnie z którą syn stron nie jest podatny na sugestie, nie ma skłonności do fantazjowania i przejawia silną, głęboko motywowaną potrzebę całkowitej izolacji od ojca. Emocje związane z ojcem a stwierdzone przez biegłego u świadka to m. in. lęk, poczucie zagrożenia, złość. Przyjęcie, że wszyscy trzej opisani świadkowie w tak obszerny, dokładny i konsekwentny sposób przedstawiliby nieprawdziwe zdarzenia byłoby sprzeczne z logicznym rozumowaniem i zasadami doświadczenia życiowego. Zeznania te znajdują nadto potwierdzenie w licznych wydrukach korespondencji, wiadomości tekstowych. Zdaniem Sądu istniejący między stronami konflikt w żaden sposób nie może uzasadniać zachowań oskarżonego, również względem własnych dzieci.

W zestawieniu z tak wiarygodnymi dowodami Sąd nie znalazł uzasadnionych podstaw do obdarzenia wiarą w całości zeznań matki oskarżonego H. D. czy też wyjaśnień samego oskarżonego. Zarówno oskarżony jak i jego matka potwierdzali fakt zaistnienia poszczególnych zdarzeń z udziałem pokrzywdzonych, jednak wykluczali jakiegokolwiek okoliczności świadczące na niekorzyść R. D.. Twierdzeniom oskarżonego oraz świadka H. D. Sąd dał zatem wiarę jedynie w tej części, w jakiej nie pozostawały one w sprzeczności z pozostałymi dowodami, pozostałą część ich zeznań i wyjaśnień uznając za realizację przyjętej przez oskarżonego linii obrony. H. D. zeznała, że syn rzeczywiście kontaktował się z dziećmi oraz że istotnie dzieci nie chciały się z nim spotykać. Nawet gdyby przyjąć, jak to twierdzi oskarżony, że słowa obelżywe kierowane do siebie przez strony były wzajemne i stanowiły jedynie konsekwencją konfliktu (co w ocenie Sądu nie jest uzasadnione w świetle zgromadzonych dowodów) to jednak nie tłumaczy to pozostałych zachowań oskarżonego, zwłaszcza wobec kobiety spodziewającej się dziecka czy też wobec własnych dzieci. Postępowanie oskarżonego względem małoletnich dzieci, np. grożenie, że zostaną zabrane siłą od matki przez policję itp. zdaniem Sądu jest całkowicie niewytłumaczalne i karygodne, świadczy też jednoznacznie o motywacji oskarżonego.

Wobec powyższego Sąd uznał, że zachowania oskarżonego wyczerpały znamiona obu zarzuconych mu przestępstw, z art. 190a § 1 k.k. oraz art. 244 k.k.

Odnosnie czynu z art. 190a § 1 k.k. niewątpliwie zachowania oskarżonego w postaci częstego wysyłania licznych wiadomości tekstowych, wykonywania telefonów (również w godzinach nocnych) i kontaktowania się za pośrednictwem s., użycia, grożenia, nachodzenia i wykonywania fotografii (również w czasie pracy oskarżycieli posiłkowych) oraz częstotliwość tych działań wyczerpują znamię ustawowe w postaci uporczywego nękania. W świetle zeznań wszystkich pokrzywdzonych nie budzi wątpliwości, że zachowanie oskarżonego wzbudziło u nich poczucie zagrożenia (zmiany nr telefonów, miejsc zamieszkania, strach dzieci), naruszyło również niewątpliwie w istotny sposób ich prywatność. Sąd skorygował opis czynu przypisanego oskarżonemu poprzez wskazanie, że oskarżony działał do lutego 2014 roku (zeznałi tak oboje pokrzywdzeni w toku przesłuchań na rozprawie) oraz wskazując, że oskarżony groził nie tylko pozbawieniem życia ale też uszkodzeniem mienia.

Oskarżony wyczerpał także znamiona przestępstwa z art. 244 k.k., kontaktując się z synem pomimo orzeczonego przez Sąd zakazu. Twierdzenia oskarżonego, że opierał się na wcześniejszym wyroku rozwodowym czy też nie miał świadomości, że zakaz kontaktowania się obejmuje nie tylko osobiste kontakty są zupełnie niewiarygodne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego.

Za przedmiotowe czyny na podstawie przepisów art. 190a § 1 k.k. i art. 244 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu odpowiednio kary 10 i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu kary te są współmierne do charakteru popełnionych przestępstw, ich znacznej społecznej szkodliwości, spełnią również swoje cele w zakresie prewencji ogólnej oraz szczególnej, stanowiąc będą też wystarczającą dolegliwość dla sprawy z uwagi na rodzaj i charakter czynów.

Przy wymiarze kary za występki stalkingu Sąd miał na uwadze:

- agresywny sposób zachowania oskarżonego,
- poważne utrudnienie w funkcjonowaniu rodziny pokrzywdzonych,
- krzywdę wyrządzoną małoletnim dzieciom, skutki spowodowane w ich psychice, zastraszanie dzieci, co skutkowało dodatkowym obciążeniem dla ich psychiki, zwiększało dodatkowo tak trudne dla dzieci następstwa rozpadu rodziny,
- fakt, że oskarżony działał wobec osób najbliższych.

Jako okoliczności przy obciążające przy wymiarze kary za drugi z czynów Sąd potraktował okazywane przez oskarżonego oczywiste lekceważenie dla zasad porządku prawnego, dla wymiaru sprawiedliwości oraz fakt, że nie stosując się do orzeczenia sądu oskarżony dodatkowo działał na szkodę swojego syna, utrudniając mu codzienne funkcjonowanie i wpływając obciążająco na jego psychikę.

Jako okoliczności łagodzące przy wymiarze kar za oba czyny Sąd przyjął stosunkowo młody wiek sprawcy oraz działanie pod wpływem emocji związanych z rozwodem i opieką nad dziećmi.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w pkt I i II części rozstrzygającej wyroku.

Z uwagi na związek podmiotowy i czasowy przypisanych występków Sąd, stosując zasadę asperacji, wymierzył R. D. karę łączną roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Zgodnie z przepisem art. 4 § 1 k.k. i nowelizacją przepisów kodeksu karnego z dniem 1 lipca br. Sąd przyjął, że korzystniejsze w sytuacji oskarżonego będzie zastosowanie przepisów kodeksu karnego obowiązujących w dacie popełnienia czynów z uwagi na możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności. Przepisy obecnie obowiązujące nie przewidują bowiem warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności przekraczającej rok.

Z uwagi na dotychczasową niekaralność sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste oraz fakt, że podłożem naruszenia porządku prawnego był silny konflikt i związane z nim emocje Sąd uznał, że wystarczające będzie zastosowanie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby w oparciu o przepisy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynów. Wobec niewątpliwie pozytywnej prognozy kryminologicznej co do oskarżonego zastosowanie kary z dobrodziejstwem probacji winno skutecznie wdrożyć go do przestrzegania porządku prawnego i zapobiec popełnianiu kolejnych przestępstw. Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w pkt IV części dyspozytywnej wyroku.

Aby wzmocnić wychowawczy wpływ kary oraz zapewnić kontrolę zachowania oskarżonego orzeczono dozór kuratora sądowego na podstawie art. 73 § 1 k.k.

Mając na uwadze wszystkie wyżej opisane okoliczności wpływające na wymiar kar, Sąd zgodnie z przepisem art. 41a § 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu w pkt VII wyroku, orzekł wobec R. D. środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonymi oraz zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych na odległość mniejszą niż 100 metrów przez okres 5 lat. Okres ten, w ocenie Sądu, z jednej strony wzmocni wychowawcze oddziaływanie kary i

jej społeczny odbiór, natomiast z drugiej strony dodatkowo chronić będzie pokrzywdzonych i pomoże im w powrocie do prawidłowego funkcjonowania.

Mając nadto na uwadze powołane okoliczności wpływające na wymiar kar i środków karnych Sąd w pkt VI wyroku zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych nawiązki w kwotach po 3000 zł oraz na rzecz pokrzywdzonego M. D. kwotę 5000 zł. W ocenie Sądu kwoty te stanowią sprawiedliwą rekompensatę za krzywdy wyrządzone pokrzywdzonym. Zróżnicowanie kwot wynika z faktu, że działania oskarżonego niewątpliwie wyrządziły większą krzywdę pokrzywdzonemu M. D. z uwagi na jego wiek oraz fakt, że oskarżony jest jego ojcem.

Z uwagi na sytuację materialną oskarżonego obciążono go kosztami sądowymi w niniejszej sprawie, wymierzając opłatę karną w wysokości 300 złotych.